

Isang Panimulang Gabay Sa Pananaliksik Ng Musika Sa Iba't Ibang Pook Ng Pilipinas

Marialita Tamano-Yraola*

PAMBUNGAD

Sa ngayon, ang mga konserbatoryo at kolehiyo ng musika, lalo na ng Pamantasan ng Pilipinas, ay hindi lamang paaralan sa paghubog ng likas na katalinuhan sa pag-awit at pagtugtog, kundi sanayan na rin sa pagtuklas ng isang matandang tradisyong musikang Asyano na matatagpuan sa labas ng mga institusyong ito, sa mga lalawigan at mga liblib at bulubunduking pook. Ang iba't ibang mga pamayanan sa Pilipinas ay mayayamang kadluan ng mga kaalamang hindi pa matutunghayan sa mga aklat. Kung susuriing mabuti, mayroon pa ring nababakas na mga pamana ang mga ninunong taal sa Timog-Silangang Asya, bagama't nakulayan na ng tradisyong kanluranin ang karamihan sa mga kaanyuang pangmusika. Iilan pa lamang sa naturang tradisyon ng mga Timog-Silanganing Asyanong ninuno ang nasusulat sa mga babasahin at kung sakaling natatalakay ang musika, kadalasan ay pahapyaw at waring nagkataon lamang. Bunga nito, ang kaalaman ukol sa musikang Pilipino ay natuon sa musikang nagtataglay ng mga elementong Kanluranin. Kamakailan lamang nagising ang ating mga aka-

* Si M. T. Yraola ay isang mananaliksik sa Kagawaran ng Pananaliksik sa Musika ng Pamantasan ng Pilipinas.

sunog. Marahil mabuting magkaroon ng duplikado ang mga naturang materyales upang kung sakaling masira o mawala ang isang sipi ay makatitiyak na mayroong maaari pang pagsanggunian.

Ang pagkakaroon ng isang tunay na lagakan ng tradisyong pangmusika ay matutupad lamang kung matitipon ang mga materyales na ito sa ilalim ng isang institusyon o arkibo. Nasimulan na ito nang tangkilikin ng Pamantasan ng Pilipinas ang noo'y proyekto ni Jose Maceda tungkol sa "Isang Pang-etnomusikolohiyang Pag-aaral ng Pilipinas." Pagkaraan ng ilang taon, maging ang Pambansang Sanggunian ng Pananaliksik sa Pilipinas ay tumangkilik na rin sa naturang proyekto. Ang proyektong ito ay nakatipon ng mahigit na 2000 oras ng musikang nairekord sa tapes, bukod sa mga instrumentong nalikom, mga litrato at mga ulat tungkol sa lipunang kinatagpuan ng mga ito. Ang mga natipong materyales ng kulturang pangmusika ay kasalukuyang nakalagak sa Kagawaran ng Pananaliksik sa Musika ng Pamantasan ng Pilipinas. Ang musikang nabanggit ay kinabibilangan ng mga awiting pag-ibig, epiko, ritwal, pagpapatulog sa bata, tugtuging pang-instrumento, pangkatang pang-instrumento, at marami pang iba — mga musikang itinuturing na bahagi ng likas na kalinangang Timog-Salanganing Asya.

Bukod sa pananaliksik ng tauhan ng Kagawaran at pagiging lagakan ng koleksyon sa musika, ito ay nagsasanay pa rin sa mga mag-aaral sa larangan ng pananaliksik sa musika. Dahil dito, ang Pamantasan ay makatutulong sa lalong malawak na pagpapaliwanag ng musikang tinipon at sa pagsasama-sama ng mga koleksyon ukol sa musikang Pilipino.

SUMMARY

This paper aims to provide a general guideline for research in music in the Philippines, particularly for those who are interested in devoting part of their time in collecting a cultural heritage, even if they have not

undergone academic training in music research. Based mainly on the experiences of fieldworkers from the Department of Music Research, College of Music, University of the Philippines, it is divided into three parts: one, preparation before fieldwork; two, the fieldwork itself; and three, work to be done after having gone from the field.

In the preparation for fieldwork, the reader-researcher will have to decide which particular aspect of music one will work on: whether vocal music, or instrumental music, or the relationship between music and the society where it is found, or the combination of two or all three. As a general background, the names and places of the various language groups in the Philippines are enumerated, including topical outlines for specific subject-matter, which could serve as examples for research study.

Fieldwork proper may consist primarily of recording of music, methods of recording music, data-gathering pertaining to music recorded, keeping a logbook or memoirs of daily experiences in the field, transcription and translation of songtexts, taking pictures, care of the tape-recorder and camera, problems related to language and communication. Three notebooks may be used for data gathering: one, a notebook to contain data on recordings made; two, a notebook-logbook of daily experiences of the researcher and other information; and three, a notebook to contain transcriptions and translations of songtexts. Recordings of special occasions, like rituals, festivities and feasts are also discussed.

After one has returned from the field, another phase of research include sorting and rewriting or transferring the field data into orderly and readable notes. Tapes, pictures and their negatives and collected musical instruments are catalogued. Preservation of musical instruments and field data need extra care and attention for future use.

With this paper, the Department of Music Research is hopeful and optimistic that at least one teacher and one student in every province in the Philippines will try to experiment on the feasibility of this guideline. Coordination with the Department is envisioned and encouraged, where further suggestions and comments may be given for the guideline to be more useful and effective. Aside from providing a guideline for collecting music and musical instruments, the Department is also willing to serve as a depository and archive for these collected materials, for the use of future generations of Filipinos.